

KIS NAPI

A KIS NAGYMAMA. (Lásd a 94. l.)

A BÜVÖS GYÖNGYÖK.

vagy :

Pali árnyéka.

(Folytatása.)

1 AZ már megint? Mit akartok?“ kiáltá Pali mérgesen.

„Én vagyok!“ szólt Etelka félénken. „Nem akartam jönni, de Feri küldött, hogy megmondjam neked...“

„Ne is mondd, csak menj ismét vissza, mert én nem nyitom ki az ajtót.“

„De Feri azt izenteti, hogy itt van Antal bácsi . . .“

„Mit bánom én, akárki van itt.“

„Hát azt mondjam, hogy nem jösz le?“

„Mondd, ami tetszik, csak menj innen.“

„De mindjárt vacsorálunk is,“ szólt Etelka.

„Jól van jól, csak menj már!“

Etelka távozott, még szomorubban mint azelőtt s könyezve testvére durva viselete miatt. Pali pedig a tükör elé állott és kissé rendbeszedte haját, hogy borzasan ne menjen a vacsorához. Sokáig állt a tükör előtt s elgondolkozva kefélgette haját, mialatt a tükörben saját arcát bámulta. Orczái ki voltak pirulva; a hazugság pirja ült rajtuk, szemeiből pedig a félelem és aggodalom tükröződött vissza.

„Ah, milyen bolond vagyok, hogy egy maroknyi apró gyöngy miatt ily szerencsétlenné teszem magamat!“ kiáltott Pali s hevesen lecsapta a hajkefét. „Ma éjjel mindenesetre fölkelek s szétszórom a gyöngyöket a lépcsőn, Nelli reggel megtalálja s ezzel vége lesz. Az a szerencsétlen latin mondás az árnyékról mindig fülemben cseng.“

Pali összerezte s hirtelen hátrafordult, mintha valakit keresett volna; azt hitte, hogy háta mögött valami sötét árny mozog. Pedig csak saját árnyéka volt, mely a tükör előtt égő gyertya fényétől a szemközti falon ide-oda mozgott.

De mit tegyen most a gyöngyökkel? ez volt a nagy kérdés, mely Palit nyugtalanította. A vacsorához nem viheti le zsebében, mert százféle véletlenség által elárulhatná magát, ha p. o. valaki tréfából zsebébe nyulna, vagy zsebkendőjét kirántaná stb. Okvetetlenül el kell rejteni itt valahol a szobában. De hová? Az sem volt könnyű dolog. Sokáig nézegetett körül, keresgélt, míg végre talált egy kis szalmakosárcát, mely Ferié volt s melyben ez ritkább fajta rovarokat és pillangókat szokott tartani.

„Ez jó lesz . . . most talán csak nincs benne pillangó . . . de van két rovar . . . nem tesz semmit; fölteszem reggelig ide a szekrény tetejére ezt a két bogárcát, majd aztán viszateszem.“

Ezzel ovatosan ujjai közé fogta a rovarokat, de izgatottságában midőn azokat a szekrény tetejére akarta helyez-

ni, min
léptek
idő a

„I

. . .

s ki k

nem,

elrejte

Si

kába,

esett,

kellett

de mo

rejtse

N

melye

olyan

motoz

zott,

Pali

lakba

volt l

másm

”

tott

itt n

hadd

majn

paszl

l

szoba

kát

ján

de n

észre

az a

gad

Feri

ni, mindkettő kiesett kezéből. Épen ekkor léptek közeledtek s így nem maradt idő a rovarok keresésére.

„Istenem . . . most mit tegyek . . . ez bizonyosan Ferkó, a ki idejön s ki kell nyitnom az ajtót . . . de nem, a gyöngyöket elébb mindenáron elrejttem.“

Sietve kitöltötte zsebéből a kosarkába, miközben néhány szem a földre esett, úgy hogy nagy kapkodással kellett még azokat is összeszednie; de most aztán az volt a kérdés, hova rejtse a kosárkát?

Nem volt a szobának olyan zuga, melyet Feri ne ismert volna, sem olyan szekrény, asztalfiók, melyben ne motozgatna, mert Ferkó örökké lomozott, keresgélt. Végre azonban ráesett Pali szeme egy jókora üregre az ablakban; itt a kőmives egy téglát emelt volt ki, hogy valamit igazítson a falon másnap. Ez jó rejtkehelynek látszott.

„Nyisd ki az ajtót, Pali!“ kiáltott ekkor kívülről Feri. „Mit csinálsz itt magadban . . . Nyisd ki hamar, hadd tegyem le ezt a gonosz kis majmot az ölemből, mert hajamba kapaszkodott és szörnyen ránczigál!“

Pali lábujjhegyen végigsietett a szobán az ablakhoz s a piczi kosárkát elrejté az üregben. Ezalatt karján a ruhát megfogta a por és mész, de nagy sietségében azt nem vette észre, hanem gyorsan kinyitotta az ajtót s beeresztette Ferkót.

„Mi a tatárt csinálsz te itt egymagad egész este zárt ajtó mögött?“ kérde Feri. „Mért nem jöttél le hozzánk?

Annyit nevettünk, hogy még! Etelka nagy sietségében elesett a lépcsőn s eltörte a tejes csészét s épen mikor föltápáskodott a tej közül, belépett Antal bácsi. Antal bácsinak nagyon megtetszett az én majmocskám, Etelka papagájára pedig azt mondta, hogy ha jól kitanítjuk, megér száz forintot is. De hát te mit csináltál? hiszen csupa por és mész vagy, mintha a falon mászkáltál volna?“

Pali egészen zavarodottan nézett könyökére és gyorsan megkefélte ruháját. Ferkó nem figyelt többé erre s jókedvűen folytatta beszédét.

„És tudod-e, mit mondott a bácsi az én majmomról? Azt mondta, hogy ha övé volna, nem adná száz forintért, olyan szép és ritka fajta.“

„Szeretném látni, adna-e érte akár csak száz krajczárt is, ha igazán meg kellene vennie,“ szolt Pali bosszusan.

„Még azt is mondta a bácsi,“ folytatá Feri, „hogy ha néhány nappal ezelőtt tudta volna, hogy neked oly nagy kedved van afféle piros gyöngyökre, a minőket Nellike kapott, adhatott volna sokat; de már elajándékozta másoknak.“

„Mit fecsegsz a világba? Hát ki mondta, hogy nekem kedvem van Nelli gyöngyeire?“

„Én mondtam.“

„Mi szükség volt arra, hogy efféle beszélj?“

„Mi szükség? Hát mert tudom, hogy szeretnél ily gyöngyöket birni s épen mert nem kaptál, azért voltál

oly haragos ma délután. Magam is boszankodtam, mikor megtudtam, hogy kaphattál volna; Jenő is boszankodott, de hát hiába, már megtörtént, ne busulj miatta, kivált most, mert lent igen szép ajándék vár reád.“

„Minő bolondságot beszélsz már megint?“

„Semmi bolondság. Menj le és nézd meg magad. Antal bácsi hozta és a papa vette át, majd megmutatja

és átadja neked. Kis muzeumodba való dolog.“

„Komolyan beszélsz?“

„Komolyan hát. — Jaj, ez a haszontalan kis majom egészen kopaszra tépi fejemet.“

Pali azonban nem törődött már Ferivel és hajzibáló kis majmával, hanem sietett kifelé.

„Hohó! az én muzeumom kap valamit! Ez pompás! Éljen Antal bácsi!“

A KIS KAPUNYITOGATÓK. (Lásd a 94. l.)

Egészen meglepedkezve minden bajáról, vigan sietett le, három lépcsőt is átugrott egyszerre; de mielőtt még leért volna, hirtelen nem várt akadály állotta útját s az egy pillanatra eltűnt gond sötét árnyéka ismét megjelent.

A lépcső alján térdelt Jenő s kezében égő gyertyával, szorgosan

keresni látszott valamit, mellette pedig nem kevésbé komoly arcczal a kis Nelli keresgélt s ketten teljesen elzárták a lépcsőt.

„Mit csináltok itt? Ereszszetek le!“ kiáltá Pali türelmetlenül. „Látni akarom, mit hozott nekem Antal bácsi.“

„Mindjárt, mindjárt! csak várj

A KÉT GALAMB. (Lásd a 94. l.)

egy perczig, míg egy kissé szétnézünk," szólt Jenő.

„De hát mit csináltak itt?”

„Nellike makacsul azt állítja, hogy itt szórta szét a gyöngyöket, nem akarja hinni, hogy a majom nyelte el. Most hát itt keressük.”

Ismét a gyöngyök! A pillanatnyi derűtség eltűnt Pali arczáról. Itt keresik a gyöngyöket a lépcsőn, épen ott, a hová ő majd éjjel el akarta szórni, hogy ekként észrevétlenül szabaduljon tőlök. Most már ez a menekülési mód is lehetetlen. Pali egészen megdermedt ijedtében s nem mozdult helyéből.

„No most már mehetsz,” szólt Jenő fölállva.

„Menj már hát, mit állod el az utat!” kiáltott Feri, ki ezalatt szintén kijött a szobából s testvérét a lépcsőn utolérte.

„Megytek, megyetek!” szólt Pali s többi testvéreivel belépett a szobába, hol atyjok és anyjok már az asztalnál ültek vacsoránál.

(Folytatása következik.)

„VEGYETEK VIRÁGOT.”

(Képpel a 96. l.)

Leányok, gyerekek,
Virágot vegyetek!
Szép csikos tulipánt
Diszítse föl a lányt,
A csöndes ibolya
Illik a kalapra;
Egy csokor két krajczár,
Bizony ez nem nagy ár.
Gyerekek, leányok,
Vegyetek virágot!

A GONOSZ KIS KIRÁLYKISASSZONY.

— Mese. —

Hol volt, hol nem volt, de valahol és valamikor csakugyan volt egy hatalmas király, olyan hatalmas hogy már hatalmasabb nem is lehetett, és olyan gazdag, hogy nem tudott mit csinálni kincseivel, mert már mindent vásárolt, a mi jó és szép volt, úgy hogy nem is volt többé öröme

semmit, mindenbe beleunt. Egyszer midőn udvaronczeit és tanácsosait kérdezte, hogy hát mit is csináljon már? ezek azt mondták, hogy változatosságképen vásároljon össze mindent, a mi csunya és rossz s a király ezt is megtette, és egy ideig divatos lett az udvarnál mindenféle förtelmes portéka. De ebbe is csakhamar beleunt a király s maradt minden a régiben.

A király nagyon szerencsétlennek érezte magát, mert nem volt semmidolga és semmi kívánni valója sem; gyakran mondogatta, hogy megunta életét, annál inkább, mert volt egy kis leánykája, ki ugyan szép, de még inkább gonosz is volt. A kis királykisasszony valóságos kis ördög volt, mindenkit agyonkínózott, nem törődött semmivel, nembánta, akármi baja van másnak, mindig csak magára gondolt és azt akarta, hogy az egész világon senki se gondoljon mással, csak vele. Szegény édes anyja, az öreg királyné, sok keserű könyvet sirt e miatt és nem tudott semmiben vigaszt találni.

Egy napon a király és a királyné a kerti rózsalugasban üldögéltek; aranyos ruhába öltözött apródok jártak kö-

rül s fo-
kat, neh-
fület me-
azzal fo-
hinté a
illatlan
királyné

Kö-
tálytiszt-
márvány-
mesters-
partján
szokása
velőnjé-
dobálta
legszeb-
a legna-
hevered-
alatt s-
tett, m-
nyelvet
tatta p-

A
hatalm-
pipájáb-
ő a leg-
ráltné.
monda

parauc-
sem, m-
ország-
vanni,
dérors-
ott a
jórava-

ányun-
dósai-
déror-
leány

rályk-
rever-
mekl-

rül s fogdosták a legyeket és szunyogokat, nehogy valamelyik a hatalmas király fülét megcsipje; sok apró leányka pedig azzal foglalkozott, hogy illatszerrel behinté a virágokat, nehogy valamelyik illatlan legyen. mikor a leghatalmasabb királyné orrát hozzáérinteni kegyeskedik.

Közel a lugashoz folyt egy kristálytisza vizű kis patak, melynek ágya márványból volt készítve, vize pedig mesterségesen átszűrve. E patak pázsitos partján játszott a kis királykisasszony és szokása szerint megint boszantotta nevelőnőjét. Aranyos játékszerait a vízbe dobálta, aztán marokszámra tépdeste a legszebb virágokat és összeszaggatta, végre a legnagyobb gonddal ápolt virágágyakra heveredett, ott hempergett s néhány percz alatt száz meg száz drága virágot tönkre tett, mikor pedig nevelőnője inteni akarta, nyelvet öltött rá s csak azért is folytatta pajkosságát.

A királyné látta ezt s ismét sirt, a hatalmas király pedig nagyokat pőfékelt pipájából s megint csak mondogatá, hogy ő a legszerencsétlenebb ember a világon.

„Szeretném“, szóló hirtelen a királyné, „ha a mi udvari tudósaink megmondanák, merre fekszik Tündérország?“

„Meg fogják mondani, ha a királyné parancsolja,“ felelt a király. „De kedvesem, mi haszna tudnók, hol van Tündérország? Hiszen nem tudunk semmit kívánni, a mink nem volna rögtön.“

„Olvastam és hallottam, hogy Tündérországban igen jó iskolák vannak s ott a legvásottabb gyerekből is tudnak jóra való embert faragni.“

„Igazság! Ez kell a mi kis rosz leányunknak. Intézkedni fogok, hogy tudósaink mentül előbb kutassák föl Tündérországot. — De mi ez? Mintha kis leányunk sirna.“

Odanéztek s látták, hogy a kis királykisasszony a patak partján áll, me-reven, mint egy kődarab, kidüledt szemekkel, egészen sápadtan s kezével egy

kis falevéltre mutatva, mely a patakban uszott.

„No, mi baj, kedves leányom?“ kérdé a királyné.

„Mi baj már megint?“ dörögé a király.

„Nézzétek! Nézzétek!“ szóló a kis leány. „Nem látjátok azt a kis boszorkányt ezen a falevélen?“

„Ugyan no! Hisz az egy legyecské, legfeljebb méh vagy darázs!“ szóló a király.

„De nem légy, nem is darázs,“ szóló a kis leány toporzékolva. „Ni, hogy néz, milyen szemeket mereszt reám.“

A öreg király föltette pápaszemét s még egyszer odanézett és mit látott! Hát csakugyan nem légy volt az, nem is darázs, hanem gyönyörtü izzi-piczi kisasszonyka, tündöklő zöld ruháskában, ki egy falevelet csónak gyanánt használt s gombostűnyi evezőkkel hajtotta előre. Mikor a parthoz közel ért, behuzta az evezőket s udvariasan meghajtotta magát a királyi pár előtt, aztán így szóló:

„Hatalmas király és királyné! Engemet a tündérek királynője küldött, hogy leányotokat nevelés végett egy esztendőre magamhoz vegyem, ha ugyan ti akarjátok.“

„Legnagyobb örömmel,“ szóló a király. „Épen most dolgoztunk erről.“

„Akar-e velem jönni a királykisasszony?“ kérdé a tündér a kis leánytól.

„Akarok hát, legalább meglátom Tündérországot s ez mulattatni fog; itt már olyan unalmas minden. — De hát mikor menjek oda és miképen?“

„Most mindjárt velem jöhetsz, és pedig sietnünk kell, mert még sok dolog van. Hamar, ugorj be csónakomba.“

A királykisasszony hangos kacagásra fakadt e szavakra. Belépjen a csónakba, mely akkora sincs, mint az ő kalapja.

„Gyorsan, tedd meg amint parancsoltam!“ szóló a tündér s a kisasszony,

nem lévén szokva parancsoló hanghoz, első meglepetésében kinyújtotta lábát, hogy a csónakba lépjen. És e pillanatban egyszerre épen olyan piczike lett mint a tündér s egy cseresnyemagból készített ülésen kényelmesen elfért.

A piczi csónak tova lengett a vizen és csakhamar eltűnt a király és királyné szemei elől. Amint a kis csónak elhaladt, a parton nyíló virágok bókoltak és nyájasan köszöngettek, a madarak, legyecskék és más bogárkák zümmögve integettek, mert mindnyájan ismerték a kis zöld tündért és sejtették, hogy ez most nevelésbe viszi a rossz kis leányt. A virágok nem szerették a királykisasszonyt, mert hasztalanul letépdelte és aztán sár-

ba dobta őket; a madarak is gyűlölték, mert öröme telt fészkek szétrombolásában s a különféle apró rovarkák sem szerették, mert agyontaposta még a legártatlanaöbat is; és ezért mindnyájan örültek, mikor látták, hogy viszik a gonosz leánykát a tündériskolába.

Sokáig uszott a kis csónak, este lett s. végre feljött a szép holdvilág; ekkor a tündér megállítá a csónakot, karon fogta a királykisasszonyt, kiszállt vele

a partra s aztán futni kezdett, oly gyorsan, hogy a szegény kis leány alig lihegett, nem is nézhetett körül, nem tudta, hova, merre mennek, milyen vidéken át; csak futottak, futottak roppant sebesen sokáig s a kis leány már majd összerogyott, midőn végre a tündér megállt s azt mondá, hogy már megérkeztek.

A királykisasszony most végre kissé föltekintett s szeme legelőször is egy kristálypalotán akadt meg, mely vakítóan ragyogott a napfényben. A tündér egyenesen e palotába vezette a kis leányt. Beléptek s a királykisasszony meglepetve látta, hogy belől is minden csupa üveg, és pedig tükörüveg; a falak, a padló, a tető — oldalt, fent, és lent mind csupa

tükör, akár merre nézett. Néhány perczig egészen elmerült e csupa tükörfalak bámulatába s midőn ismét körül nézett, nagy rémületére azt találta, hogy egyedül maradt, a tündér eltűnt. Kibált utána, de nem felelt senki, csak saját hangjának visszhangja, kereste mindenfelé, de nem látott senkit, csak saját magának visszatükrözését a tükörfalakban; jobbra, balra, elől, hátul, mindenütt csak őn magát látta. Ugy meg-

unta önn
saját kép
tett. To
ellen, fen
kör mind

unta önnön magát! Ugy szeretett volna saját képétől szabadulni! de nem lehetett. Torzképeket vágott a tüköralak ellen, fenyegette és természetesen a tükör mindezt hűségesen visszaadta; végre

toporzékolni kezdett, de ez sem használt s utoljára a földre vetette magát és sirt. Ekkor, ámbár senki sem volt látható, egy hang megszólalt és ezeket mondá:
(Folytatása a 90. lapon.)

BECHUANA GYERMEKEK. (Lásd a 95. l.)

„Gonosz, kis királykisasszony, most azon sorsra jutottál, melyet eddigi viselkedéssel érdemeltél: mindig csak magadra gondoltál, mások java, boldogsága soha sem jutott eszedbe. Most tehát reád sem fog gondolni senki, míg meg nem tanulod, hogy az igazi boldogság az, ha másokat boldoggá tehetünk.“

A királykisasszony meglepetve hallá e szavakat s mélyen elgondolkozott . . . addig-addig, míg szépecskén elaludt. Másnap reggel, midőn fölébredt, ismét csak egyedül volt, de egy asztalkán jó reggelit talált s ezt jóízűen megette. Hanem azután megint csak egymagában járt-kelt a tükörpalotában s mindig csak saját magának képét látta mindenütt. Mindig csak ő, csak ő maga! Ugy megunta és meggyűlölte saját magának képét, hogy sokszor befogta szeméit, csak hogy ne lássa.

És így mult el az egész nap, és a következő nap s az egész hét, aztán egy hónap, két hónap s vére egy egész esztendő! A szegény királykisasszony soha sem látott senkit saját magának képén kívül, nem voltak játszótársai s még madarakat, pillangókat sem látott. Oh! Mennyire vágyakozott haza! Mennyire érezte, mily hálátlan volt szülei s azon jó emberek iránt, kik hajdan körülte voltak, kedvét keresték s kiknek ő durván és durezásan felelgetett. Egy reggel, midőn ismét efőlött gondolkozott, úgy vélte, mintha azon tündér hangját hallotta volna, aki ide vezette őt. Fölugrott és könyörgő hangon szólt:

„Oh, kedves tündérke, hol vagy? Merre vagy? Oh szabadíts meg! Ugy meggyűlöltem magam magamat. Szívesen teszek mindent, dolgozom, akármit parancsolnak és boldog leszek mégis. Oh, vigy vissza jó szüleimhez s én igyekezni fogok, hogy boldoggá tegyem őket. Igérem, fogadom ezt!“

A jó tündér, ki ámbár láttatlanul, egész éven át örködött a királykisasszony közelében, látta most, hogy a lezke

használt s a kis leány megtért. Egyszerre tehát előtűnt, megsimogatta a királykisasszonyt és szólt:

„Látom, hogy megjavultál, most tehát hazaviszlek. De ne feledd, a mit itt tanultál: hogy csak akkor leszel igazán boldog, ha másokat szeretni és boldoggá tenni tudsz.“

Ezután kézen fogta és kivezette a palotából; kívül is minden roppant piczi volt, de ezt a királykisasszony nem vette észre, mert most még ő maga is olyan piczike volt.

Amint a kastélyt környező tündérkerten áthaladtak, sok furcsa dolgot látott a királykisasszony: roppant nagy pillangókat, furcsa hangon szóló madarakat s mindjárt néhány lépés után fölűnt neki egy madárka, mely örökké ezt ismételte: „Mit? Mért? Mit? Mért? Mit? Mért?“

„Milyen furcsa madárka ez!“ szólt a királykisasszony. „Mért ismételteti örökké ezt a kérdést: mért?“

„Ez a madárka“, felelt a tündér, „kis leány volt, ki örökké azzal untatta és boszantotta szüleit és környezetét, hogy folyton kérdezte: mit? mért? akár mit parancsoltak neki, mindig kérdezgette: mért? minek? Most tehát ilyen madárrá változtattam s egy esztendeig mindig ezt kell ismételnie. Azt hiszem, már kezd beleuuni szegényke.“

Tovább haladva, egy papagájt láttak, mely mindig azt ismételte: „Nem tudom! nem birom! nem tudom!“,

„Ez meg fiu volt“, szólt a tündér; „iskolába járt, de nem akart tanulni s mindenre azt felelte: „Ezt nem birom megtanulni! nem tudom! nem birom!“ Most tehát egy esztendeig ezt kelt ismételnie.“

Azután ismét egy kis kutacskához értek, mely nagyon bus zugással önté ki vizét.

„Ez egy kis leány volt, ki örökké sirt és sirt minden ok nélkül; büntetésül

tehát kuta
örökké pa

És ig
meglepő
asszony s
szivszoron
haza; igé
a kapott l
életén át.
a kis patak
csónakba
szépen vil
a királyi
mettek, h
dultak. A
kis patak

Megh
Mond
Hogy
Sötét

tehát kutacska lett belőle s most könyei örökké patakszanak, míg meg nem javul."

És így tovább, még sok furcsa és meglepő dolgot látott a kis királykisasszony s mindinkább magába tért és szívszorongva kérte a tündért, vezesse őt haza; ígérte, hogy soha sem fogja feledni a kapott leczkét, sőt hálás lesz érte egész életén át. A jó tündér tehát elvezette őt a kis patakhoz, ott beleültek ismét a piczike csónakba s eleveztek. Este volt, a hold szépen világított, midőn egyszerre ismét a királyi kertben, ugyanazon helyen termettek, honnan egy évvel ezelőtt elindultak. A király és a királyné éppen a kis patak partján sétálgattak s élvezték

a kellemes esti levegőt, midőn leányuk partra ugrott, — és ugyanazon pillanatban visszanyerte természetes nagyságát, sőt nagyon meg is nőtt egy esztendő óta. Nagy volt az öreg király és királyné öröme, midőn leányukat ismét ölelhették és látták, milyen illedelmes, jó gyermek vált belőle.

S a királykisasszony nem feledte, a mit a jó tündérnek ígért: igyekezett mindenkit boldoggá tenni, a ki csak közelébe jutott, megtanította erre az öreg királyt is, ki ezentul nem unatkozott többé, hanem sokáig boldogan élt, s jó és szép leányával együtt még ma is él, ha meg nem halt.

A CSILLAGSÁTOR ALATT.

Megkérdeztem a ragyogó csillagot:
Mondd meg nekem, tehetséget ki adott,
Hogy odafent a szédítő magasban,
Sötétben át járod utad biztosan?

A ragyogó csillag erre így felelt:
Ember fia, van E g y a csillag felett,
Ki tüzevel föléleszti szűm hevét —
Én sugározom, te meg dicsérd szent nevét.

AZ ELSŐ BIMBÓK.

Első rügyei, bimbói ti vagytok a kikeletnek —
Feseljetek, viruljatok! — én titeket le nem szedlek.

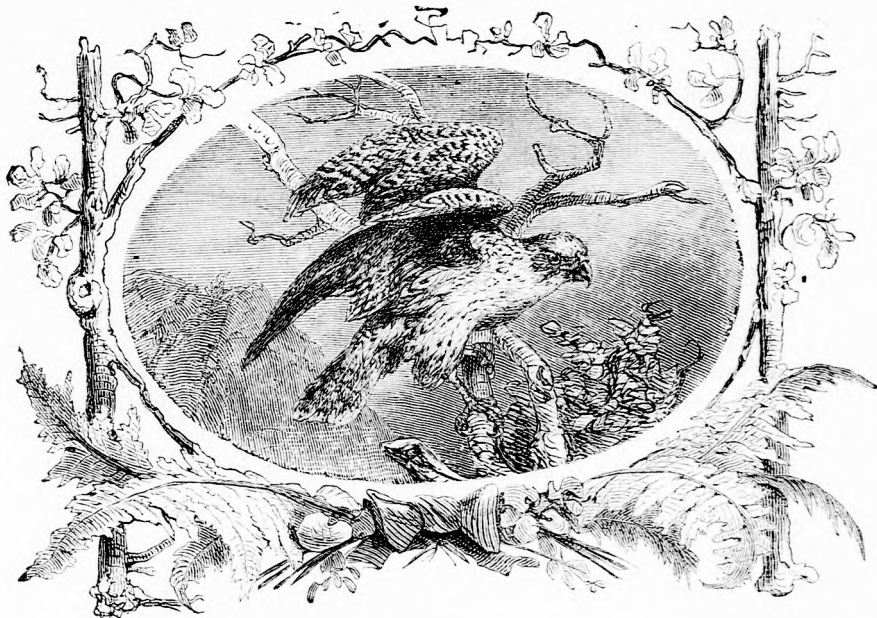
B E T Ű T A L Á N Y .

Á Á Á Á Á

Á Á Á Á Á

V $\frac{d}{a}$ S DB $\frac{r}{CZ}$

APRÓ KÉPEK AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

Hússal él az éhes vércse,
Hogy a fogát meg ne sértse.

Míg a többi madárpajtás főnlebeg,
Pitypalattysos fúrj a fűben jobb' szeret.

A KIS KAPUNYITOGATÓ.

(Képpel a 84. l.)

András gazdának, a kertészek fiai roppantul szeretik, ha ők nyithatják ki a kaput valaki előtt. Mihelyt kocsi vagy lovas, vagy akár csak gyalogos vendég is közeledik, szaladnak a kapuhoz s roppant büszke arcczal kitárják. De különösen örülnek, ha Andor urfinak nyithatnak kaput a mikor kilovagol; órákig lesik a kapunál, hogy bebocsássák. Andor urfi pedig nem háládatlan e figyelem iránt. A minap egy pár csizmát vett Gyuriczának, de Gyuricza azért mégis mezitláb jár, nehogy a szép csizmát valamikép bepiszkolja.

Mai rajzunkon Andor urfi épen közeledik hazafelé, őt magát ugyan még nem látni, csak árnyékát, de mivel árnyéka nem szokott magában járni, kétségtelen, hogy a kertész gyermekei nem hiába nyitják ki a kaput.

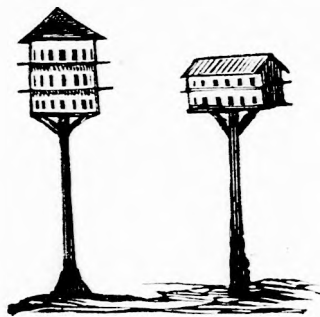
A KIS NAGY MAMA.

(Képpel a czimlapon.)

Tiszteletet! Én vagyok ma
Az öreg jó nagyanyóka.
Kezemet nyujtom a csókra,
Várok alázatos bókra.

Fejkötő van a fejemben,
Az orromon nagy üvegszem;
Mindenkép azon ügyeksem:
Hódolást arczom gerjeszsen.

KÉPTALÁNY.

A KÉT GALAMB.

— Arab mese. —

(Képpel a 85. lapon.)

Egy galambpár hajdanában nagy csomó, szép buzaszemet gyűjtött össze fészkebe s a him így szólt a nőtényhez:

„Addig, míg meleg idő jár s a mezőn találunk elég ennyivalót, gazdálkodni fogunk s nem nyulunk a buzához; jó lesz majd télen, mikor nehéz eleséget találni.

„Igazad van, takarékoskodni fogunk s télig nem nyulunk hozzá,” szólt a nőtény.

Ezután a him kiröpült és elment vándorlásra s nagyon sokáig elmaradt fészketől.

Mikor pedig a két galamb tavaszkor a buzát összehordta, a buzaszemek még lagyon tejesek, duzzadtak valának. Következett a nyár s a forró napok hőségétől a buzaszemek összeszáradtak és sokkal kisebbek lettek. Midőn tehát a him galamb végre hazatért vándorlásából, úgy látta, hogy a buzakészlet sokkal kevesebb, mint távozásakor volt; ezért számon kérte feleségétől, hová lett a többi.

„Nem abban egyeztünk-e meg, hogy nyáron át hozzá nem nyulunk? Miért ettől belőle?”

A szegény nőtény váltig állította, hogy hozzá sem nyult a buzához, egy szemet sem evett meg belőle, — a him nem hitte s csőrével addig vagdalta hű életpártját, még ez belehalt.

Midőn pedig aztán az őszi esős idő következett s a levegő megtelt nedveséggel, a buzaszemek ismét földduzzadtak s ismét oly nagy lett a csomó, mint összehordásakor volt. Látta ezt a himgalamb s hirtelenkedésén kétségbeesve kiáltá:

„Oh! jaj! mit tettem! Megöltem ártatlan életpáromat! Minek most nekem e

sok buzaszem, ha ő nem él többé? Gyilkos vagyok, nem kívánok többé élni."

És e perctől kezdve többé nem evett semmit s nemsokára meghalt.

Ilyen következése van a bizalmatlanságnak és hirtelen haragnak.

BECHNANA GYERMEKEK.

(Képpel a 89. l.)

Afrika déli részében él egy sárgásbarna bőrű vad néptörzs, a bechnana, melynél a gyermekek olyanok mint rajzunk mutatja. A forró éghajlat miatt ruhát nem hordanak, csak egy-egy darab bir-

kabórt kötnek csipőjük köré. Nyakukon karjukon, lábukon mindenféle gyűrűket és tarka köveket hordanak s a csillogó színű csecsebecsét mindennél többre becsülik.

A csecsemő gyermeket anyja szíjjal hátra köti s úgy hordja egész nap. Mikor már kissé nagyobbacska, akkor aztán szaladnia kell az öregek után, még pedig mezitláb és hajadon fővel, a mi különben nem igen árt neki, mert fején sűrű gyapjas haj van, talpán pedig olyan vastag bőr, mint akár a csizmatalp. Így gondoskodik a jóságos természet ott, a hol nincs sem kalapos, sem csizmadia.

R É G I N Ó T A.

Télen nagyon hideg van.

Fuj a szél, rosz az idő.

Nyáron nagyon meleg van.

Mindig esik az eső.

VEGYETEK VIRÁGOT ! (Lásd a 86. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. — Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt. 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —